

Universitätsbibliothek Wuppertal

Titi Petronii Arbitri Satyricon quae supersunt

Petronius <Arbiter>

Trajecti ad Rhenum, 1709

Widmungsbrief

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-744)

JANUS DOUSA
DANIELI ROBERTI SUO.

S. D.

Agnos abhinc, ni fallor, jam factum est septem, quum tibi meane, an publica felicitas dicam nescio, eam cogitationem immisit, ut Batauiam nostram crebro revisendo de praesentia nobis tua gratiam facere & velles & posses, mi suavissime DANIEL, quam rem studiorum meorum rationi opportunissimam feliciter aliquamdiu atque ex sententia nobis sub manus successam, cupientissimisque adeo ac lubentissimis animis utrinque porro continuatam ac cultam, in ipsa pene (ut sic dicam) Epitafi inopinatus reviviscentium armorum civilium clangor, patriaeque infelicis fortuna mediis peregrinationibus istis tuis ex transverso incurrens desubito abruptit atque exstinxit; summo adeo meo bonorumque omnium cum dolore, tum illorum hominum flagitio, qui tumultus hos nobis Tagædiaeque concivere. Me miserum, tene (ô ROGERS) animo meo carissime: tene inquam ista doctrina, fide, comitate, industriaeque indole, & (quod rei caput est) ista benevolentia dico, tantum temporis, tam multa adeo millia à LIPSI0 ac DOUSA tuo discretum, se junctum, & quasi abalienatum in externo solo vitam degere? Musaeque ac studia nostra, ex cujus consuetudinis solatio tantas voluptates haurire ac participare solita, ex ejus distractione ac dissidio tantos percipere luctus? Atqui paullo etiam praesentiae tuae desiderium tolerarem facilius, si modo id ipsum mutua scribendi assiduitate lenire ac committigare possemus. Nunc isti malo hoc insuper adjunctum est incommodi, quod ne per literas quidem interpretes

colloqui inter nos confabularique liceat, ita undique & terra & mari interceptus est commeatus.

Nec quicquam in Clario numine praesidi est.

Næ jam ego reapse nimis quam verum esse experior Plautinum illud:

Tum denique homines nostra intelligimus bona,

Cum qua in potestate habuimus, ea amisimus.

Itaque nec te mihi succensere æquum arbitror, nec causæ dictionem expectare, quod biennium prope jam totum literarum officio desuerim. Tantum rogo quaesoque, ut satisfactionem quam dico animo, quo decet, accipias; flectasque mentem justissima deprecatione lenitam, ea lege, ut bona fide poenitentiam emendem, hoc est, superiorum temporum veterum nova ac fuccidanea diligentiae usura faciam porro atque compensem, simulatque primum per illos licuerit, quibus est ea res in manu. qua in re si tuae fortunæ successus opinioni ac votis responderit meis,

Rex sum: Regem autem quid loquor? imo Deus.

Ac ne me judices gratis aut sine mercede hacce noxa exsolvi velle; en tibi, mi Patrone, PETRONIUM hunc nostrum, qui caduceatoris more inducias faciat tecum: ac ROBERTEM DOUSA tranquillæ suo, reducemque, ut antea, propitium concinnet nobis. Quid ni (inquier) eum dones Scriptorem mihi, cujus quidem à capite ad calcem curatissime descripti meo solius beneficio Exemplar indeptus primitus? jam tum, quum Patriæ nomine ad Britannos meos Legatus missus Publicæ Auctoritatis munus sustinebas. Fateor, ac præ me fero. Itaque redit (ut vides) ad te depositum tandem tuum: non quidem factum tectum, hoc est, inviolatum modo; sed vero, præter haud poenitentiam literarii scenoris accessio-

cessionem, nova insuper politura refectum, ac DOUSIANIS denique COMMENTARIIS illustratum. & quidem post geminatas (ut scis) SATYRICI illius Editiones multo electissimas, LUGDUNENSEM ac LUTETIANAM inquit. quæ res in causa fuit, ut publicationis istius propositum in hæc usque tempora differre fuerim coactus. Accipies proinde (ut dixi) hanc PRÆCIDANÆORUM TRIGAM: quibus hercule aliud nihil obfuturum intelligo magis, quam quod ARBITRUM auctorem habent. Nosti hoc sæculum quibus moribus sit;

Pergula pictorum: veri nihil, omnia ficta.

Id Dousa curat scilicet. Et tamen ita res abibit, nisi mihi præsidium ipse contra occupare proprio in tempore. quod ne ab ipso PETRONIO petam, æqua causa est, istiusmodi nobis sic quasi ex tripode Oraculum suggerente? Nihil esse hominum inepta persuasione falsus, nec ficta severitate ineptius. Quod te per prætextatæ amicitiae memoriam, per communia Musarum Sacra, ac studiorum nostrorum societatem obsecro obtestorque; ut Salinarum Arbitri possessionem, tanquam legitimus procurator, defendendam suscipias: neu contra fas legemque Civem Patricium, & (quæ ratio maxima est) Consularem insubulari, multo minus evitari ulla porro ratione patiaris. quem non tralaticia ædopol deformitate insignitum, ac vix Massiliensibus suis cognitum MEMMANA munificentia primitus à fatali adeo meta revocavit ad lucem. Nam quod ad me attinet, nullam recuso invidiam, quæ spem salutis modo aliquam ARBITRO nostro ostendat. Quod si utique facinore opus est, cur non (quia bellissima est occasio) ipsimet intestabiles fiant potius, qui tam severa trinitia violari aures suas obsceno sermone palam ac publicitus assimulantes, suæ atque alienæ lubricini nihil non in secreto condonant? Scis, quos dicam. Quò majore opere ex parte tua adnitendum, ut & Sectores omnes frustra sint, & SATYRICUS noster in patrocinio tuo ac fide tuto audeat conquirere, ALBIMONTANI GENII Perennitate secutus: utique adversus istos, qui novam nobis Histriioniam commenti, aliorum simpliciter dicta in crimen raptate non cessant; ipsi adeo factorum innocentes, ut in eodem plane contubernio cum EUMOLPO PETRONIANO stipendia jam olim facitasse videri possint, cui generi ipsius hercule jam pridem advocatus venire cupio, si qui mea opera citius addici possint, MORBONIAM porro ut abeant recta via. *Vale ocelle noster, imò ocelle Musarum. LUGDUNO BATAVORUM,*

JUSTUS LIPSIUS

ad Juventutem.

*En PETRONIUS, Arbitrer Leporum,
Et falsus pater & salax jocosum:
Quos novit Latium, vesusque Roma,
Padore obsitus impolitique
Dudum, nunc melior politiorque
In novam properat venire lucem.
Non quidem magica recoctus arte,
Sed Dousæ medica recoctus arte.
Dousæ, qui veterum arbitrer Leporum est.
Dousæ, qui pater elegantiarum est.
At tu nostra save & cave Juventus,
Merum mel laet hic, laet venenum.
Probis mel merum, aut improbis venenum.*

Idem Cent. I. Epist. LXX.

*Dusa noster Commentarios ad Petronium scripserat
nunc totus in Historia concinnanda sua gentis.*

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΟΓΙΜΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΑ-
ΝΕΙΣ ΠΕΤΡ. ΑΡΒΙΤΡΟΝ ΚΑΙ
ΙΑΝΟΝ ΤΟΝ ΔΟΥΣΑ.

Ἐπίγραμμα διαλογισμῶν.

α. Ἐνεπε ξένη τις ἴσσι; β. Πετρίῳ, ὃν ποτὶ Τάμν
Τίμαι ὑπατικῆ βλάψεν ἐν ἀγλαίᾳ.
α. Οἶδ' ἀπὸ Μασσαλίας τοῖ ἴστορα, τοῖ εἰχνοῖδον
Δι' ὕλος ἐσπίας ρυθμῶ ἀγαλλόμενοι.
Πᾶς δ' ἰλαδὶς εὐνήη τόσσον χρόνον ἐνεχῶ ἄρφῃ;
Ἐλλογίμοις, ἃδ' αὖ γυῖμῳ ὑμοπόλοισ;
β. Διήῳ, ἰσπερὶς ἀπὸλύτας πατρίδ' αἴης,
Ἄρῃν βαρβαρικαῖς ἰγκλιτῆρε πύλαις.
Ὅλε δ' ὃν με φιλόφρονος εἰς φῶς φῶτες ἐνεχον,
Καίμιν δουλοσύνης λῦτρα χαρισάμενοι.
Δηδῶ δ' ἰλυραδῆις, κολοχμῆῳ αἴαν ἀμείβαν
Πλάγχθῃ, ἐτιδανὸν λάπτιον ἰσάμενῳ.
Ἐισότι Δούσα μ' εἰς φίλιας μεγάρουσι κομίστας
(Τῶνκα οἱ δοῖν χάριμα πολλα θεοί)
Γαμῆλοι προτέρη μετίνεκατ' ἐς ἀξιοτήτα,
Τῆν δ' ἐμὲ λαμπροτάτην τήθειον ἀμφάστας.
α. Ὡς ἐτόν γ' ἔπ' ἰσῖν, ὁμοῖοι ὡς τοῖ ὁμοῖοι
Προσπέλασιν μεγάρων αἴων ἐκπῆ θεῶν.
Μεσοπόλοισ ξένοι συγχάριστε, Δουσιᾶν τε
Ἀμφότερον, ξένοι σπυδοῖτε, καὶ λογίω.